

Kedves végzősök!

Az itt eltöltött éveitek során jó néhány ballagási beszédet hallgattatok már végig, s bár ez is csak egy a sok közül, mégis ez különleges lesz a számotokra, ugyanis ez *nektek* szól, *tőletek* veszünk most búcsút. Ahogy végignézek rajtatok, az jut eszembe, hogy jóval többet érdekeltek egy sablonos ballagási útravalónál, hiszen ti mind egyediek vagytok, nemcsak külön-külön, de közösségként is. Szerte az országban ballagnak ma végzősök, de az itteni négy osztály különbözik tőlük, mert ti a Csiky Gergely Főgimnázium búcsúzó évfolyama vagytok, a mi kis családuink tagjai, amelyből nincs még egy az egész világon.

Négy eseménydús évvel ezelőtt alakultak ki eme nagy családon belül a kisebb osztályközösségek, amelynek tagjai együtt vágtak neki a kemény középiskolás éveknél. Talán akkor, kilencedikben nem is gondoltátok, hogy ilyen hamar eljön ez a nap, amikor az iskola tőletek vesz búcsút, és utatokra bocsát benneteket. Azt szokták mondani, hogy a ballagás napja az elválásé és a bánattól könnyes szemeké. Én azonban azt gondolom, hogy ez csak részben igaz, hisz a mai nap főként ünnep kellene hogy legyen, a ti ünnepetek. Ma minden *rólatok* szól, ma mindenki *miattatok* van itt, és ünnepli azt, hogy eljutottatok életetek egyik meghatározó momentumához.

Mikor utoljára léptek be diákként az iskolába, sétáljatok végig még egyszer a folyosón az osztályteremig, hogy jól az emlékezetetekbe véssétek azokat a falakat, amelyek közt azokká a felnőttekké értetek, akik immár képesek nekivágni a nagybetűs életnek. Rengeteg tapasztalattal gyarapodtatok az elmúlt évek során, a tanórákon szert tett tudáson felül megtanultatok csapatként együtt dolgozni, vagy kitapasztaltatok például azt, hogyan lehet a kapust kijátszva kijutni a kisbölt elé, hogy egy kis „friss levegőt” szívhattok uzsonnaként...

Fiatalabb évfolyamként igyekeztünk megütni azt a mércét, amit ti állítottatok fel, és gyakran követtük a példátokat... akár jó, akár rossz példáról volt szó. Sokszor hallottuk a tanároktól, hogy bezzeg a 12-esek tudnak komolyak lenni, bezzeg ők

tudnak figyelni órákon, bezzeg ők tudnak jól tanulni. Mindezek ellenére örömmel gondolunk vissza minden közös időtöltésre, akár az iskolában, akár kirándulásokon, vagy éppen egy buliban, amely után hétfő reggel csak Duffi néni sajtos kiflije és a bolti 1 lejes kávé tartott minket életben.

Amikor majd sok-sok év múlva valaki nektek szegezi a kérdést, hogy milyen is volt a középiskola, akkor biztosan nem a deriválási képletek, a disztichon meghatározása vagy a törökellenes háborúk évszámai jutnak majd eszetekbe, hanem millió kedves emlék, amelyeket nehéz lesz szavakkal leírni. Még szerencse, hogy ezerszám készültek szelfik és videók mind szünetekben, mind tanórákon. Ezek a képek, ezek a videók fognak majd beszélni helyettetek, amikor a diákéveitekről érdeklődik valaki.

Lassan eljön az az idő, amikor nagyobb célokat tűztök ki magatoknak, és elindultok azon az úton, amelyet elképzeltetek, és amely a sikeres karrierhez és a boldogsághoz vezet. Bárhová is kerültök az életben, ne feledjétek, hogy honnan indultatok, és melyik közösség adta az alapot ahhoz, hogy ilyen remek emberekké váljatok.

Osztálytársaitokkal egyre ritkábban fogtok találkozni, de biztos vagyok benne, hogy sok, életre szóló barátság jött létre az elmúlt évek során, amelyek később mindennél értékesebbek lesznek. Ahogy ez a 4 év elröpült, úgy fog elröpülni a következő 10 év is. A 10 éves osztálytalálkozón pedig büszkén mesélhetitek majd egymásnak, hogy ki milyen sikeres, hasznos, de elsősorban *boldog* tagja lett a társadalomnak.

A lehető legjobbakat kívánom nektek a továbbiakban, találjátok meg mindazt az életben, ami boldoggá tesz titeket, hisz mindnyájan megérdemlitek!

Útravalóul Arany János szavait szánom nektek:

*„Útjaink százfelé válnak,
De szívünk egy célért dobog,
Nekivágunk a küzdelmes mának,
És épít karunk egy szebb holnapot...”*

Back István Levente,
XI. A osztályos tanuló